РАЗКАЗИ ЗА РОДИНАТА

ciela

РАССКАЗЫ О РОДИНЕ
© 2010 by Dmitry Glukhovsky
Agreement by www.nibbe-wiedling.com

© Васил Велчев, *превод от руски*
© Живко Петров, *дизайнер на корицата*

© Сиела Норма АД

София 2017

ISBN: 978-954-28-2329-2

ДМИТРИЙ ГЛУХОВСКИ

РАЗКАЗИ ЗА РОДИНАТА

Превод от руски
ВАСИЛ ВЕЛЧЕВ

ciela

Всички имена на герои, организации, фирми и държави в тази книга са измислени и съвпаденията на имената и названията им с реално съществуващи хора, организации и държави са случайни.

СЪДЪРЖАНИЕ

From Hell 7
Това е положението 31
Протеза 47
Панспермия..... 59
Преди безветрието..... 73
Добро дело..... 91
Всекиму своето 115
Централните новини 131
Те понякога се завръщат..... 147
Utopia 159
Една за всички 177
Явление 189
На дъното 207
Deus ex Machina 223
От друг свят..... 247
Преди и след 259

From Hell[1]

[1] От ада (англ.). – *Бел. прев.*

– Михаил Семьонович! Събудете се! Там такова... – Асистентът на професор Готлиб го раздруса за рамото.

Готлиб изпъшка и се обърна на другата страна. Нищо „такова“ не можеше да има в тази бездарна и безсмислена експедиция. Нищо освен някоя кръвожадна зла муха, способна навярно да изяде за десет минути цяла крава. Нищо освен комари с размерите на охранен помияр, нищо освен пот и водка. Както и прах, мръсотия и камънаци.

Припътувало му се на стари години.

– Разкарай се – предложи Готлиб на асистента си.

– Михаил Семьонович! – не се отказваше онзи. – Михаил Семьонович! Сондата пропадна! И намерихме нещо!

Професорът отвори очи. През брезента на палатката проникваха първите лъчи на изгряващото слънце. До възглавницата се въргаляше блистер аналгин и многостенна чаша. Наблизо лежеше дебелата тетрадка, в която записваше теоретичните си изчисления. Когато експедицията завършеше, той спокойно можеше да нареже на ситно карираните листове, да ги залее със слънчогледово олио и да ги подпали. Напразно похабено време. Защото ако Готлиб се осмелеше да представи теориите си в Академията на науките, научните му опоненти щяха да му наврат тази тетрадка по техния си начин. Ректално.

– Михаил Семьонович! – отчаяно провлачи асистентът. – Хората работиха цяла нощ... Тръгнаха да ви будят чак в последния момент, когато разбраха, че са намерили...

– Какво са намерили? – най-после се разсъни професорът.

– Не знаем!

Готлиб бързо се надигна, зиморничаво обгърна окосмените си рамене и въздъхна.

– Добре. Ти се връщай там... Аз сега. Ще се приготвя...

Нима бяха намерили онова, заради което бяха поели на тази идиотска експедиция? Експедицията, заради която се беше скарал с жена си. Заради която се бяха изострили хроничният му простатит и остеохондрозата... А уж през последните двайсет години се бяха научили да водят мирно съвместно съществуване! Експедицията, заради която след спокойната кабинетна работа Готлиб отново се беше решил да излезе на терен.

За какво му трябваше всичко това?

За това, защото преуспелият и признат доктор на геолого-минералогичните науки професор Михаил Семьонович Готлиб, съветски и руски учен, изобщо не беше доволен от положението си. Той беше влязъл в науката, за да стане велик. За да направи открития, които да преобърнат света. А беше успял да си спечели в най-добрия случай само ред и половина в енциклопедията. И ако не дай си боже опнеше петалата, онези безсмъртни магарета от Академията на науките щяха да дойдат да потъпчат върху гроба му, а после щяха да направят всичко възможно дори този ред и половина да не бъде включен във второто издание! Врагове...

– Господи, какво става там?! – извика някакво момиче на улицата.

Жени.

Готлиб си намъкна панталоните, сложи си очилата – същите като на Кисинджър, нахлузи си мрежата против комари и напъха непослушните си крака в гумените ботуши. Притрябвала му е тая полева романтика! Поради някаква причина, когато с възрастта стане невъзможно да си извърташ главата настрани, изчезва и желанието да я въртиш. А какъв прекрасен и уютен кабинет си има! Там е топло и няма кърлежи, и няма зли мухи, и клозетът е на десет крачки по коридора, и за да си кипне чай, не се налага да праща никого за вода от реката...

В същото време точно в този кабинет той беше направил най-важното откритие: предположението, че разлом на земната кора ще се появи на ново място. Ако се окажеше прав, само след три-четири милиона години територията на днешна Русия щеше да се окаже разцепена между два нови континента! А това вече е държавен въпрос.

Но разбира се, за такава бунтовна мисъл първосвещениците от Академията веднага щяха да го разпънат. Стига да не успееше да представи доказателства... Проби от скалната маса... Свидетелство за процесите, които протичат още в момента – засега на голяма дълбочина...

На следващия ден след юбилея си – отпразнува седемдесет и пет – той все пак се реши. Прецизно изчисли къде трябва да се намира търсеното място, договори се с един стар приятел, който от геолог изследовател се беше издигнал до директор на минно предприятие; издейства си субсидия, скара се с жена си, натъпка половината си куфар с лекарства, три денонощия се въргаля в спалния вагон, после още три се друса с газка по черните пътища и ето че вече половин година виси в сибирските пущинаци.

И всичко е напразно.

– Професоре! За бога, погледнете го!

Какво, да не са изкопали останки от мамут? Или някакъв трилобит?

Готлиб отметна покривалото на палатката, потътри се покрай охраната зад оградата – малко ли са зверовете в тайгата – и се спря до входа на шахтата. Наоколо се тълпяха работници и геолози, пазачът стоеше, вдигнал двуцевката пред гърдите си. Хората шушукаха уплашено, сочеха с пръсти...

Какво толкова имаше там?! Готлиб си проправи път в кръга.

В средата му лежеше и потреперваше с огромните си кожени криле противна твар. От смачканата ѝ плоска глава беше изтекла локва черна кръв. Погледът на зелените очи с тесни хоризонтални зеници беше неподвижен. Но клепачите все още се повдигаха и спускаха от време на време, а ребрата се раздвижваха в редки тежки въздишки.

– Никита го застреля – съобщи асистентът на Готлиб и кимна към пазача алкохолик.

– Отначало си помислих – катеричка – изхълца Никита и незнайно защо си обърса ръката в мръсната моряшка фланелка. – Тоест това помислих, катеричка.

Професорът се приближи до тварта и я побутна с гумения накрайник на бастуна си.

– Откъде се е взело? – попита той.

– От шахтата – отвърна някой от работниците.

– Интересно как е попаднало в шахтата? – обърна се към гласа Готлиб.

– То там... си беше – отвърна шепнешком работникът. – Ние го освободихме.

– Изключено – отряза го професорът. – На дълбочина от три километра? Това е антинаучно!

Внезапно звярът потрепери и повдигна глава. Хоризонталните като на коза зеници, които изобщо не подхождаха

на отвратителната муцуна, се прицелиха в Готлиб. Пастта, обсипана с остри зъби като челюст на акула, се разтвори...

И тварта се разкикоти.

Чудовищен, невъзможен звук: смес от кикот и басово, твърде ниско за човешкото гърло овче блеене.

След като спря да се смее, тя отметна главата си назад и издъхна. А след още няколко минути, когато слънцето окончателно се издигна над планината, трупът изведнъж запуши и изчезна под преките слънчеви лъчи.

– Антинаучно – повтори Готлиб, като гледаше тъмната локвичка през запотените си очила.

* * *

„Русия ще помогне на Иран да построи ядрен реактор“ – плъзна по екрана лентата с новините. Говорителят мърдаше устни, но при тези телевизори звук не беше предвиден.

Един дявол знае какво става, поклати глава професорът. За какво ни е това? Заради някой и друг милиард? Нима не разбират, че може да се стовари върху целия Близък изток?

Всъщност благодаря. Поне за малко се разсея... Защото сега, в тези минути на принудително бездействие – докато го извикат за полета – на Михаил Семьонович изобщо не му беше лесно да гони налегналите го в самотата тревожни мисли.

Готлиб излетя от проклетото иркутско летище с известен страх. След откриването на странното създание над експедицията сякаш надвисна някакво страшно проклятие. Пазачът се пропи и се удави, след поредната смяна работниците в шахтата избягаха в тайгата и изчезнаха без вест, един от геолозите неочаквано беше поразен от сомнамбулизъм и в

съня си се опита да се промъкне с брадва в професорската палатка.

Можеше да се съобрази и по-рано, че мястото не е добро.

Например когато се изясни, че точно там, където Готлиб се канеше да сондира, се намира стара шахта. Невъзможно беше да се разбере кой и кога е копал там. Най-рано по времето на Ермак[2]. В шахтата намериха кости – вече съвсем изгнили, но определено човешки.

Бригадирът на работниците, който беше от местните, се навъси, натресе се на Готлиб за поверителен разговор и съобщи, че не ги съветва да сондират там, а ако Готлиб настоява, то хората му ще се съгласят само ако им плащат двойна надница. Професорът свали на седемдесет процента. Компромисната цена все пак успя да накара бригадира да надвие суеверията си. Но може би трябваше да го послушат...

После – тази история с крилатата твар, която така и не получи никакво разумно обяснение.

А след това...

След това сондата увисна над бездна.

Огромна, безкрайна пустота. Нещо като пещера – ако не се смята, че на такава дълбочина не може да има никакви пещери. И само това откритие беше достатъчно, за да гарантира на професора някакво безсмъртие.

Само че как да го докажеш сега? След като бригадирът се спусна в шахтата с кутия динамит и взриви самия себе си на километрова дълбочина?

Вече на никого нищо не можеш да докажеш.

Камо ли да се говори за истинското откритие, смайващо откритие, направено скоро след намирането на бездната.

---

[2] Ермак Тимофеевич Альонин – руски казашки атаман, който оглавява първия голям военен поход в Сибир. По-късно той се превръща в легендарна фигура в руския фолклор, като често е описван като завоевател на Сибир. – *Бел. прев.*

Професорът – атеист със съветска закалка и космополит по неволя – стисна в ръката си иконката. Не, по-добре дори да не намеква за това.

– Иркутск – Москва, приземяване! – закрещя перхидролената кифла в старомодна униформа.

Готлиб тайничко притисна иконката към устните си.

Неудобно щеше да се получи, ако колегите го хванеха да целува икона. Макар да говорят, че и Айнщайн е вярвал – и какво? Пък дори и да го хванат! В такава ситуация не пречи да се застраховаш преди полет...

А в Москва какво? Къде ще се изтърси с доказателствената си база? Какво струват показанията на геолози, половината от които летят към дома в усмирителни ризи? И всичко, което Готлиб има в арсенала си, са електронни файлове със записани звуци: спуснаха в бездната ехолоти и микрофон. Сега, ако файловете не се размагнитят и не се изтрият по обратния път, той има записи със страховити вопли, които ужасно приличат на човешки, и ревове на неизвестни чудовища.

Твърде малко, за да преобърне цялата наука с главата надолу.

Недостатъчно, за да обоснове направеното от Готлиб откритие.

А той всъщност беше открил Преизподнята!

* * *

– Дядо, на телефона! – обади се Алиса.

– Благодаря, зайче мое, идвам!

Михаил Семьонович с нежелание се откъсна от стария си компютър. Помисли, разпечата една страница, сложи я